

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 5017/2019
12.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., село ..., чији су пуномоћници Сања Мишковић и Владимир Мишковић, адвокати из ..., против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3770/2019 од 23.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 12.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3770/2019 од 23.05.2019. године - дела става првог изреке којим је одбијена жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставовима трећем и четвртном изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3770/2019 од 23.05.2019. године – дела става првог изреке којим је одбијена жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставовима трећем и четвртном изреке.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 7155/15 од 24.01.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан је тужени да исплати тужиоцу на име накнаде штете због неисплаћених инвалидских пензија за период од 01.05.2012. године до 31.03.2018. године појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, све ближе одређено у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да му на име неисплаћених пензија за исти период исплати разлику преко досуђеног износа од 1.006.565,05 динара до траженог износа од 1.845.045,74 динара са припадајућом каматом. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да му на име неисплаћених пензија за период од 01.03.1999. године до 26.12.2009. године исплати појединачне месечне износе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом од доспелости сваког износа па до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 247.500,00 динара са законском затезном каматом од дана када наступе услови за извршност па до исплате. Ставом шестим изреке, одбијен је захтев за камату на трошкове парничног поступка за период од пресуђења до извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3770/2019 од 23.05.2019. године, ставом првим изреке, делимично су одбијене као неосноване жалбе странака и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 7155/15 од 24.01.2019. године у ставовима првом, другом, трећем и четвртном Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу одлука о трошковима поступка садржаним у ставовима петом и шестом изреке тако што је обавезан тужени да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 240.157,00 динара са законском затезном каматом од 24.01.2019. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законских разлога, с позивом на члан 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаним делом другостепене пресуде потврђена је првостепена пресуда у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му исплати новчане износе на име неисплаћених пензија у периоду од 01.03.1999. године до 26.12.2009. године због застарелости потраживања и разлику од тражених до досуђених износа за период од 01.05.2012. године до 31.03.2018. године, који су умањени за износ пензија које је у том периоду тужилац примао на Косову од косовске пензијске администрације.

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови предвиђени чланом 404. став 1. ЗПП да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији тужиоца, са циљем да се на тај начин уједначи судска пракса.

Пресуда Врховног касационог суда Рев 974/2012 од 07.03.2013. године, на коју се тужилац позива у ревизији, донета је у спору у којем није био истакнут материјалноправни приговор застарелости потраживања од стране туженог, а како суд на застарелост не пази по службеној дужности, то се ова пресуда не заснива на истом чињеничном и правном стању на којем је заснована побијана другостепена пресуда, те иста није релевантан пример различите судске праксе.

Такође, пресуда Европског суда за људска права Грудић против Србије од 17.04.2012. године (представка број 31925/08) не суспендује примену правила о застарелости тужиоцевог потраживања. У пресуди Европског суда за људска права Скендери и други против Србије од 27. јула 2017. године (по представкама бр. 15090/08, 27952/10, 35372/10, 35374/10 и 47575/12), Европски суд за људска права примећује да је трогодишњи рок у питању (питање које се није поставило у случају Грудић) био предвиђен чланом 376. Закона о облигационим односима и стога законит, јер је служио легитимном циљу, односно обезбеђивању правне сигурности и

правоснажности (исто у предмету Чекић и др. против Хрватске-представка број 15085/02, у односу на трећег и четвртог апликанта).

С обзиром на изложено, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији предвиђени чланом 404. став 1. ЗПП, па је на основу става 2. истог члана, одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, тужба ради накнаде штете поднета је 29.04.2015. године. Вредност предмета спора побијаног дела је износ од 2.841.591,19 динара, за који је правоснажно одбијен тужбени захтев, који износ по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (1 евро износио је 120,25 динара) износи 23.630,70 евра, дакле не прелази динарску противвредност од 40.000 евра.

Имајући у виду изнето, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић